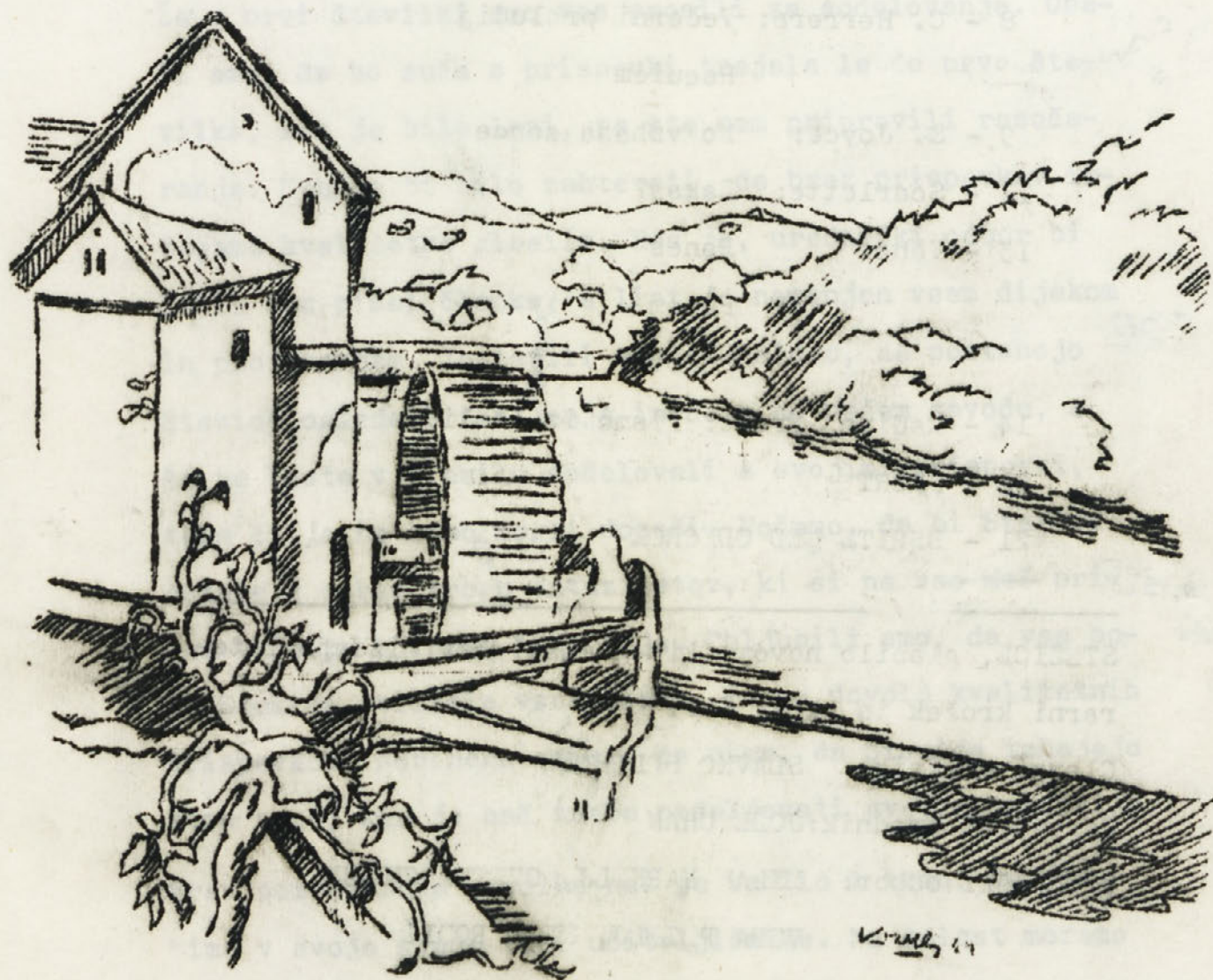

Študijska revija

STEZICE

Leto XIII

Številka 2

glasilo novomeških gimnazijcev

Druga številka Stezic vam prinaša:

stran 7 - Urednikova razmišljanja

5 - Mladinske konferenca

MLADI LITERAT

8 - C. Herrera: Večerni preludij

Requiem

9 - S. Joyce: Ko vzhaja sonce

11 - Scarlette: Zakaj?

13 - Vane: Dances

Pesem

Pogovor

14 - Radivoj Trelec: Pismo iz Italije

20 - PORT

21 - BRITJE MED OČIČROM

STEZICE, glasilo novomeških gimnazijcev, izdaja literarni krošek in aktiv ZMS.

Glavni urednik: SLAVKO SPLEHAI

Odgovorni urednik: JOŽE UHAN

Uredniški odbor: MILAN MARKIČ, CVETKA CUČEK

VERA PLEZELJ, META ROBIČ

Tehnični urednik: LADO SEDAJ

Ilustratorja: MILČEK KORNELJ in MOJMIR BELAVIČ

Mentor in korektor: prof. JOŽE SEVER

Cena izvoda je 50 dinarjev.

Dragi bralci!

Razveselili in razočarali ste nas ob prvi letošnji številki Stezic. Zakaj? Razveselili, ker ste s takim veseljem segli po listu, da je izdaja že prvega dne pošla. Mislili smo na to in povečali naklado na 500 izvodov. Potrudili se bomo, da vam bodo Stezice kar najbolj ugajale, tako po vsebini, kakor tudi po likovni opremi.

Že v prvi številki smo vas prosili za sodelovanje. Upali smo, da bo suša s prispevki trajala le do prve številke, kot je bilo lani, pa ste nam pripravili razočaranje. Neumno bi bilo zahtevati, da brez prispevkov izdajamo kvalitetno glasilo. Res je, uredniški odbor bi lahko sam pisal članke, a list je namenjen vsem dijakom in profesorjem. Zastavili smo si nalogo, da postanejo Stezice ogledalo življenja in dela na našem zavodu, a če ne boste v glasilu sodelovali s svojimi prispevki, tega cilja ne bomo mogli doseči. Nočemo, da bi Stezice ostale v ozkem krogu entuziastov, ki si na vso moč prizadevajo za njihovo izhajanje. Obljubili smo, da vas bodo Stezice obiskale vsak mesec, če bo dovolj kvalitetnih prispevkov. Nobenega smisla pa nima, da Stezice izhajajo samo zato, ker je pač treba nadaljevati svetle tradicije.

Prav pomanjkanje gradiva nas je vodilo k temu, da povabimo v svojo sredo tudi učiteljišnike. Na žalost moramo ob tej številki ugotoviti, da tudi ta kooperacije ni ro-

dila večjih uspehov. Zato tudi izhaja oktobrska številka, šele sedaj, čeprav bi jo morali izdati ob občinskem prazniku.

Morda bi bilo dobro, da bi organizirali mrežo razrednih dopisnikov, ki nas bi obveščali o aktualnih dogodkih, skrbeli pa bi tudi za literarne prispevke. Če nam bo to uspelo, bomo vsekakor lahko povečali obseg lista, predvsem pa bo vsebina pestrejša.

Zato ne pozabite, da so Stezice namenjene nam vsem!

Ob začetku leta smo upali, da bodo Stezice izhajale v barvnem tisku. Tega zaradi denarnih in tehničnih ovir nismo mogli povsem uresničiti. Uspeli smo le z naslovno stranjo, ki nam jo je natisnil Knjigotisk za deset tisočakov. Ob tako visokem znesku smo seveda opustili vse nadaljnje upe za barvne Stezice, ker nimamo toliko denarja. Kljub vsemu upamo, da boste s Stezicami ob vsaki številki bolj zadovoljni in boste v njih vedno našli to, kar vas zanima. V vzodbudo mladim literatom smo tudi uvedli nagrade, ki jih bomo najboljšim avtorjem podelili na koncu leta. Zato primite za pero in nam pišite, da bodo Stezice res postale to, kar si vsi želimo: list vseh dijakov in verno ogledalo aktivnosti na naši gimnaziji!

Al. ...

UČENJE, UČNI USPEH

IN NOVI ZAKLJUČNI IZPITI . . .

OB KONFERENCI AKTIVA ZMS GIMNAZIJE

31. oktobra je imela mladinska organizacija na gimnaziji redno letno konferenco. Ta ni potekala po že ustaljeni obliki kot navadno, temveč na nov način, ki se bistveno razlikuje od prejšnjega.

Dosedaj so vse mladinske konference podajale v glavnem le načrt oziroma pregled dela v posameznih razredih. Pri tem smo lahko čutili tudi pretiravanje in napihovanje resničnih dejstev. Po mnenju letošnjega komiteja ZM se je ta oblika že izrodila, saj se je na prejšnjih konferencah pokazalo, da poročil ne poslušajo nihče več in da jemljejo dijaki vse to le kot nujnost. Morda prav zaradi tega diskusije nikdar ni mogla zaživeti. Letos pa je sklenil komite temu nezanimanju napraviti konec s tem, da je dal konferenci geslo: učenje, učni uspeh in novi zaključni izpiti. Jedro konference naj bi bil razgovor na to temo.

Načrt je bil drzen, a se je dobro obnesel. Delovno predsedstvo je izpustilo vse formalnosti, ki bi utegnile

dolgočasiti, in takoj začelo z razpravo o problemih, ki tarejo dijake. Videti je bilo, da je to pritegnilo dijake in za disciplino se ni bilo treba več beti.

Pogovor se je vrtel pretežno okrog novih zaključnih izpitov, o njihovih dobrih in slabih straneh, o njihovi koristi in namenu. Prav tako so si dijaki in profesorji z vseh strani ogledali učenje in učni uspeh. Skušali so najti in odstraniti vzroke za neuspeh, ki se ponekod pojavlja. Večkrat se je izkazalo, da je dijakom izvenšolsko delo deveta skrb. Posamezniki ne hodijo k nobenemu krožku, ne udeležijo pa se niti življenja v raznih organizacijah, ki niso v direktni povezavi s šolo. Verjetno pri tem ne pomislijo, da vse to precej prispeva k širjenju njihovega obzorja in da so se v nekaterih razredih že pokazale razlike med vlakarji, ki se zaradi prometnih zvez ne morejo udeleževati krožkov, in ostalimi dijaki. Konferenca je skušala najti odgovor tudi na to vprašanje, vendar mu do konca ni mogla priti, ker je nezanimanju vzrok ponevadi dijakova lastna malomarnost.

Veliko smo lahko slišeli tudi o telovadbi, kot o nekoliko pretežkem učnem predmetu, glede na sposobnosti posameznih dijakov. Upoštevati je treba dejstvo, da dijaki v osnovnih šolah - zlasti tistih na podeželju - niso imeli nič ali skoraj nič orodne telovadbe, učni načrt pa je tak, kot bi imeli že vse osnovno znanje v malem

VESTI

pratu. Ta problem se ni pojavil samo v prvih, temveč v vseh razredih. Morda bi se dalo kaj ukreniti, če bi šola sama odločala o učnem načrtu, tako pa je bilo vse govorjenje skoraj brezplodno, ker se tako ali tako ne da dosti izpremeniti.

Dijaki prvih razredov so prav tako skušali razložiti težave, ki so nastale pri prehodu iz osnovne šole na gimnazijo. Po njihovem zatrjevanju sodeč pa bodo začetne težave kmalu premagane.

Morda bi bilo dobro, da na drugo konferenco povabimo tudi zastopnike drugih šol, ki imajo verjetno precej podobnih ali enakih težav kot mi. Ti bi morda lahko povedali, kako so prebrodili težave na svojih zavodih in to bi bilo za nas zelo koristno, ker bi lahko potem več časa posvetili drugim problemom, ki se še pojavljajo na naši šoli.

UREDNIŠKI ODBOR SE ZAHVALJUJE DIREKCIJI ŽELEZ-
NIŠKEGA TRANSPORTNEGA PODJETJA IN TOVARNI
ZDRAVIL "KRKA" ZA DENARNO PODORO STEZICAM.

TRAV. SAJCO SE ZAHVALJUJE TOVARNI PAPIRJA
KOLIČTVO ZA DAROVANI PAPIR.

C. HERRERO

VEČERNI PRELUDIJ

Že se temni in dan ugaša,
v sobo leže tihi mrak,
bolesti nepoznane čaša
je polna kakor vsakikrat.

Nebo je z zvezdami pretkano,
med drevje se je ujela noč
in pijem to boleost neznano
in žge srce njen žar pekoč...

Želim si, da bila bi z mano,
ko dan ugaša, pada noč.

REQUIEM

Jesen je tu
in solze kapljejo po tleh,
v krveveče sence nad gorami
korakajo mrtvih legionari.
Med drevjem hođi Smrt,
ki nosi krinko življenja
in ljubeče gladi zrelo sadje.

V prsi nam polaga hrepenenje,
otožno, neizrazno hrepenenje,
da ne bi vedeli,
kako je blizu nas med veje položila
svoj obraz...

S. JUMCE

DO VAMNA BONE

Zdrznil sem se. Pasji lajež je pretrgal nočno tišino. Morski velovi so še naprej enakomerno tolkli ob obrežne čeri in srebrna mesečina se je prelivala po lesketajočih se valčkih, a tišine in umirjenosti ni bilo več. Pretrgal jo je rezek pasji lajež, ki me je spomnil na resnico. Nisem mogel spati in potegnil sem se izpod šotoru ter sedel na leseno klado pred njim. Bilo je svetlo; na nebu so sesprehajale zvezde in ves zaliv je bil okovan z njimi. Začel sem misliti na dneve, ki smo jih prebili ob tem čudovitem gozdičku. Mislil sem na tisti dan, ko smo se zgodaj zjutraj pripeljali z ladjo in nas je kar na pomolu zaustavil miličnik in nam pregledal dokumente, ker smo se mu zaradi neostriženih las in neobritih brad zdeli sumljivi; na dopoldne, ki smo ga prebili v iskanju primerne prostora za naš platneni dom in ga nismo mogli najti. Tako smo se odločili, da se najprej namočimo v slani vodi in se okrepčemo, potem pa nadaljujemo z iskanjem. Kopenje pa se je zavleklo skoraj do sončnega zatona in v somraku smo potem krenili kar ob obali, z očmi smo iskali kotiček, kjer bi si vsaj za silo lahko postavili šotor. In ko se nam ni dalo več naprej, smo se ustavili ob robu tega borovega gozdička. Kakšen raj smo odkrili, smo spoznali šele naslednji večer, ko smo sedeli pred šotorom, kuhali čaj

in opazovali utapljanje sonca v morju. Vse je bilo rdeče in tudi nas treh se je polastilo otožno razpoloženje, sam ne vem zakaj. Obronki gozda so rdeče žareli, čer in obrežje, vse se je kopsalo v ognjenem žaru in je postajalo vse bolj krvavo. Od tistega dne jih je minilo še pet, pa še nismo šli v mesto. Cele dneve smo se kopali, zvečer pa kot Kitajci ob čaju opazovali sončni zaton. Prisostvovanje zahodu sonca je postalo za nas pravi obred, ki ga nismo nikoli zamudili. Šele šestega dne, ko nam je zmanjkalo hrane, smo šli v mesto po naši prvi poti ob zalivu. Tam smo ostali vse popoldne in zvečer smo šli na ples. Bili smo se sicer, da nas bodo vrgli ven, pa smo si oddahnili, ko smo zagledali roje Nemcev in Francozov, ki so bili oblečeni prav tako počitniško ali pa še bolj. To je bilo naše prvo in zadnje -ne, predzadnje- ponočevanje, kajti osušili so nas za dobršen del nečega premoženja. Proti jutru smo se vračali ob obrežju vsi zasanjani od opojne glasbe. In potem smo naslednji dan spet prežive- li v samoti kot robinzoni, vsi zaraščeni in vedno v ko- palkah.

Boj ve, do kdaj bi še tako samotarili, če se ne bi ne- kaj zgodilo. Nekega dne, ko smo opoldne kot navadno vsi razposajeni prilezli na obronek, smo zagledali dva gosta, ki smo se ju vse prej kot razveselili. Bila sta dva milič- nika, ki sta nas na vsak način hotela odpeljati s seboj, češ da smo tetovi, ki kradejo tujim turistom. Dokazovali

smo jima in ju prepričevali in končno sta popustila vsaj toliko, da nam ni bilo treba takoj z njima. Tako smo potem pogledal sem na uro, ki je neusmiljeno hitela v nov dan - včeraj odšli na občino. Nič ni pomagalo. Prepovedali so nam taboriti ob gozdu. Naj gremo zdaj v camping za turiste, med mercedese in žabe, med velike platnene hiše, ali naj se poberemo? Odločili smo se za drugo...

Če nekaj ur in odpluli bomo. Pasji lajež je že zdavnaj zamrl, tišino je motilo samo enakomerno butanje valov in petje škržatov. Izza gora je že sijal krvav žar sonca, ki me je spominjal na dan prihoda, in zdajci se je zamajala platnena hišica. Dve luštravi glavi sta pririnili na svetlo in začeli smo kuhati čaj.

Na obzorju se je zarisal temen oblak dima...

ZAKNI!

Ljudje smo res čudni mehanizmi! Znano biti silno zaupljivi in brezmejno srečni. In kadar smo za to ogoljufani, se nekaj časa opotekaje potikamo kot sence.

In potem? Čas je izreden mehanik. Krvidez postavi vse v red in začnemo znova. A nesampljivost! Kot strupena kača te srebo opazuje in je vsak trenutek pripravljena na skok...

Včasih si želiš biti popolnoma elementaren, a se v naslednjem hipu spomniš, da to ne gre, da bodo ugibali na-

pečno. Včasih bi se zonet s takim užitkom komu izpovedal in ga obsipal z nežnostjo; včasih bi zavpil, da bi te ves svet slišal: "Rad te imam!" Ne storimo tega...

Morda je oni nesrečen, potrebuje tvoje ljubezni in si je želi. Zato jo zaigraš, kajti misliš si:

"Kaj če je maska?"

Nareči ti uslugo, je prijezen, obsipa te s pohvalami.

"Kaj vendar slepomišiš, povej naravnost, kaj hočeš?" in spet si zaigral.

In potem?

Ljudje se počasi naveličajo, naveličajo se vsega, kar jih obdeja, naveličajo se celo lastnih želja. Tudi nate pozabijo. In ti? Kam? Vsak se te bo izogibal. Saj imajo tudi oni svoje smetišče, skrivajo ga, beže pred njim. Kakšna vloga ti preostane?

Klovn vendar!

Smej se, zabavaj, če nič drugega, vsaj pomilovalen nasmeš boš izvabil in s tem si nekaj dosegel. Ljudje bodo srečni, da so na svetu razen njih samih še večji bedaki!

NEZAUFELJIVOST

Odkar je Benjamin Kopriva ujel samega sebe na laži, ne verjame nikomur več.

PODOBENOST

Če bi Ivan Lalić imel klobuk kot Jean Paul Sartre, bi bil podoben Jean Paul Sartru - po klobuku.

DANES

Danes
sije v mojo sobo sonce
/vse je mračno/.
Kristal na mizi
blešči, blešči...
Danes
je zunaj mrzlo.
Dolge sence starih tepelov
slikajo polj

PESEM

Stigana ulica križišč.
Pesem lune odmeva
v senci dreves.
Deklica modrih oči in črnih las
stoji na križišču
in se utaplja...
Ulica križišč
umira v svetlobi sonca

/Danes letim
kot galeb za ladjo.
Morča
se naužijem težkega dima/.
Danes sen som.
V moji sobi
blešči velik kristal...

POCOVOR

Kaj je stabo, je kaj narobe?
Prijetelj, vse je v redu.
V praproti
se skriva megla.
Zakaj si vročen?
Vzeli so mi zvezdo.
Netopircji iščejo poti v noč.
Poljdiva. Urs je best.

Radivoj Trelec
PIŠE IZ ITALIJE

"O?! Edravo! Kaj še nisi šel?"

"Se... Zakej?"

"Kako? In se še vrnil?"

"Ne."

Zavladal je molk, v katerem je bilo čutiti napetost in začudenje.

"Kako, saj si šel v Gvinejo, ne?!"

Moral sem se zasmejati. Nato sem si obrisal solze in lepo razložil, kako in kaj; da sem šel v Italijo, da sem bil v Italiji štirinajst dni in da šole zdej nameravam obiskati "zamurače".

Sličen ali enak je bil pogovor z znancem, kadar sem kakega srečal. Skoraj vsak na je naredil tako grimaso in tako pogledal, kakor da ne verjame svojim očem, da stojim pred njim iz mese in kosti, ampak le duh moje malenkosti.

Sicer jim pa nisem mogel zameriti, ko ti na takle mulc, kot sem jaz, najprej trobi na ves glas, da se odpravlja na črni kontinent, se izpiše iz šole, igra frajerje po mestu teden dni, potem pa izgine kot kačra. Ne preteče še dobrih štirinajst dni in evo ga! To pot brezciljno pohajkuje po mestu z večno cigareto v ustih.

"No", sem rekel uredniku, ko sem ga srečal, "če sem že obljubil, da napišem nekaj besed za Stezice, pa še tako

reklama je bila, moram pač skracati nekaj skupaj, pa čeprav ne bo tako zanimivo, kakor bi bila reportaža iz vroče Afrike."

Priporočam, da si pred branjem podprete glavo. Zgodi se namreč lahko, da bi kdo z razbito arkačo zabuševal doma. Če se kaj takega zgodi, ne krivite me! Storil sem, kar je bilo v moji moči.

Težki, sivi oblaki so prekrivali nebesni svod nad Novim mestom, ko je sivi mercedes zapeljal izpred Metronola in se z vedno večjo hitrostjo oddaljeval. Bil je nabito poln. Mama je na srčo dobila sedež nekje v ozadju, jaz pa sem se trdno držal za ročaj stojišča in zameknjeno gledal v cesto, ki je s pretresljivo naglico izginjala pod kolesi.

Zatohlo ozračje, polno cigaretnega dima in predihanega zraka, pridušen klopnet potnikov in brnenje motorja, sta se zlivala v samosvojo monotono melodijo, ki ji je ritem dajalo tresenje avtobusa. Vse skupaj je name delovalo nekako utrujajoče, lahko bi rekel zaspano.

Počasi so se mi veke spuščale. Prišel sem opazovati pokrajino. Vendar drevje, čeprav čudovito v svoji pisani obleki prvih jesenskih dni, ni bilo slika, na kateri bi se oko lahko odločilo. Veke pa so nezadržno prodirale preko oči. Počasi me je zagrinjal mrak. Kljub temu, da so oči

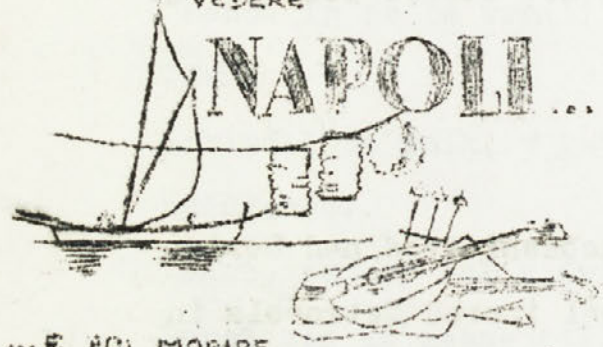

odnovedale, so možgani še delovali. Začel sem premišljevati. Ali bom še kdaj videl Novo mesto? Kaj če se med potovanjem zgodi nesreča?

Iz razmišljanja me je zbudila neka sprememba v ozračju

VEDERE

NAPOLI

... E PO MORIRE.

avtobusa. Klenet je obtičel nekje pod stropom, slišalo se je zgrinjanje časopisov in premikanje teles na sedežih. Oči sem razprl ravno v trenutku, ko smo zapeljali v predor pod ljubljanskim gradom. Če par minut in če sva se z mamo znašla na ljubljanskih tleh. Hladen zrak me je do kraja predramil. Hitro sem pograbil kovček in torbo ter odnesel prtljago na železniški peron, ki hvala bogu ni preveč oddaljen od avtobusne postaje. Mama je kmalu prisopihala za mano. Komaj sva sedla na napol zasledeno klop, že je izbruhnilo iz nje: "Ruto so mi ukradli iz žepa!"

"No, leba reč," sem si mislil, "sicer pa, slab začetek, dober konec!"

Mamo sem hitro potolažil, saj je imela še ruto, ki spada k "balonarju". Pregledala sva, če imava dokumente, vozovnici in denar v redu, potem sva se molče zazrla v mimoidoče, ki so s hitrimi koraki stopali po peronu. Glas iz zvočnika naju je spravil pokonci. Napis: Direkt LJUBLJANA-RTM.LJUBLJANA-ROMA-diretto, neme je povedal, da je vagon pravi in da je najbolje, če kar vstopiva.

Namestila sva se v praznem kupeju. V njem sva sama dominirala na celi relaciji. Vlak je potegnil. Kot bi mignil, so vse skrbi odpadle. Mama je celo s tihim glasom začela popevati neko domačo. Tudi nebo se je začelo jasnit, kakor da bi nama prerokovalo udobno in prijetno potovanje. Bili smo že blizu Sežane, ko naju je zadnjič v domovini obsvetil sončni žarek, nama zaželel srečno pot in izginil za oblak.

Na voznem rodu v Sežani sva lahko prebrala, da stojimo tu debelo uro. Iz potne torbe sva potegnili popotnico. Med žvečenjem domačih dobrin sva udobno pričakovala carinika. Z večerjo sva bila ravno pri kraju, ko je carinik pomolil glavo v kupe in lepo vljudno vprašal, če imava kaj za ocarinjenje. Po negativnem odgovoru se je samo lepo zahvalil in izginil na hodniku.

Vremenska prerokba se je že začela uresničevati - nikakih nevšečnosti s carino nisva imela, vsej na naši strani ne. Medtem je že padla noč. Lučke Občin so kakor kresnice švigale mimo oken in že smo bili na italijanski strani. Škripanje zavor. Obstali smo na manjši postaji pred Trstom.

"Buona sera!"

Italijanski carinik v sivozeleni uniformi je vstopil v kupe. "Avete di sigaretti e ancora qualchosa per..."

"Sprechen Sie deutsch?" ga je vprašala mama.

"No."

"Parlez-vous français?" sem vpadel v njun nič plodnega obetajoč pogovor.

"Cui," je potrdil in pokimal z glavo, kot da je to samo po sebi umevno.

V gladki francoščini sem mu povedal /beri: s prsti pokazal/, da imava samo štiri zavojčke Bled cigaret, obenem me je pa zona oblila po hrbtu, ko sem samo pomislil na tistih deset zavojčkov Morava, ki sem jih "švercal" v žepih suknjiča in plašča.

Povprašal je po slivovki. Zlasti besedo slivovka je povedal res lepo gladko. Nato sem moral odprati še kovček. Z roko je malo pobrskal po perilu, se zahvalil in se odpravil v naslednji kubo. Med vožnjo sem kovček spet spravil v red in ga vrnil na prejšnje mesto.

Postanek v Trstu je bil precej dolg. Po peronih, ki so bili osvetljeni z močnimi belimi lučmi, so se valile reke ljudi. Povsod velik živčav. Izredno glasne pogovore skupinic so sekali rezki klici nosačev ter žvižgi temperamentnih Italijančkov, ki so žvižgali za mimoidočimi dekleti. Pri tem so se veselo drezali pod rebra, spogledovali in se razposajeno smejali. Mojo pozornost je pritegnila skupinica uniformiranih fantov. Po vsej verjetnosti so se odpravljali na odslušenje vojaškega roka. Poleg vsakega je stalo dekle in se ga oklepalo z roko okoli pasu, kakor da bi se balo, da fant odhaja za vedno.

Pogovarjali so se bolj tiho, zato pa so roke delovale toliko živahneje. Poljubovali in objemali so se, ne da bi se zmenili za mimoidoče, ki so jih suvali s prtljago ali komolci. Tudi zmenili se niso, če jih morda kdo opazuje. Takih in podobnih scen sem doživel v Italiji še nič koliko. Za italijanske pojme je to popolnoma vsakdanje in naravno.

Da, to je Italija, jug z vsemi svojimi značilnostmi. Če zadnji pogled na prodajalca krepčilnih pijač. Hitel je, da bi s svojim močnim glasom privabil čimveč žejnih arl, jih odžejal in s tem zaslužil še kakšno liro, ki mu naslednjega dne ne bo ostala v žepu. Malo zasluži. Zadostuje mu le za vsakdanji kruh. Teško je življenje nižjih slojev.

Spustil sem rolete na vratih in oknu kupeje in ugasnil luč. S sopotnico sva se udobno namestila na žametnih sedežih in pokrita s plašči utonila v spanje.

(nadaljevanje sledi)

Cleva je kakor padalo - koristi ti le takrat, če je odprta.

Kadar te zbode željo o'rekovanja, pomisli na to, da ose ne sedajo na najslabše sadje.

Življenje je sestavljeno iz samih zamujenih priložnosti.

KOŠARKA

ŠD GIMNAZIJA - KK ŠTUDENT 64:80

V počastitev občinskega praznika sta se košarkarski ekipi gimnazije in študentov pomerili v novomeškem derbiju.

ŠD GIMNAZIJA: Jereb 24, Pirc 23, Polenšek 12, Berger 1, Počrvina, Splihal II. 4.

KK ŠTUDENT: Splihal I. 27, Knoll 32, Blažič 13, Bartelj 6, Dobovšek 2, Robar.

Poraz mladincev je bil pričakován, vendar pa nihče ni verjel, da se bodo mladinci tako dobro upirali ekipi študentov, v kateri so igrali kar trije stalni igralci prve petorke novomeškega Partizana.

Študentje so v začetku diktirali oster tempo in razlika se je iz minute v minuto večala. Mladinci se niso znašli, morda je bila temu kriva še troma. Ob polčasu so tako študentje vodili s 47:24.

V drugem delu so gimnazijci začeli zavlačevati igro, ker niso hoteli dopustiti, da bi jim nasprotniki dali sto košev. Ko pa so se ti v sredini drugega polčasa ujeli v lastno past, saj jim je zmanjkalo kondicije, so črno-rdeči prešli v finiš in razlika je vse bolj kopnela. Z igro gimnazijcev smo lahko zadovoljni, saj je bila to ena najboljših tekem doslej. Pri študentih sta bila Knoll in Bla-

žič slaba, saj sta zgrešila koš tudi iz stoodstotnih priložnosti.

Tekmo je dobro sodil Petrič.

MODNA REVUIA

Manekenka je stopila na oder; bila je srednje postave in človek bi na prvi pogled dejal, da je ženska. To je težko ugotoviti, ker so manekenke vedno tiho. Počasi se je spustila po stopničkah, gledala je nepremično predse kot občinar na seji. Hadila je nerodno in nehote sem pomislil: "Hlačke so izdelane iz prvovrstnih kopriv!" Na sredini odra se je obrnila za 180° na desno in se kislo nasmehnila, kakor da je ravnokar pojedla strok česna, v levem kolku pa ji je nekaj počilo, zemolklo-tajinstveno. Počvomil sem, da bi tak glas lahko dal sklep. Nadaljnje raziskave pa so odpadle, ker sem bil prehlajen. Ugotavljal sem: "Kaj neki je jedla doma? Lepo je okrogla in noge so podobne solzi rotiranega uslužbenca. Prav gotovo je uživala vitaminsko hrano - palčke Bobi. Vrag si ga vedi, če ima slabšo polovico... Neumna misel, potem ne bi imela 80 kg žive teže."

Medtem je deklica prišlo na konec odra in prijazno pokazalo protezo z zlatim zobom v ozadju. Po mojem ga je dobila s pomočjo socialnega, kar bi ji ga sicer "zobopuk" namestil bolj v osrednje. "ZB bi jo morala poslati v

toplice, saj je zdrava kot riba," sem mislil, a dekle je naredilo učen obraz, kakor da je ravnokar izgovorila pametno besedo na zboru volivcev. Stavim, da nima več kot šest razredov! A večerna šola? To tako in tako vsi naredi! Nenadoma - kot bi jo nekaj pičilo - je manekenke dvignila desno roko. Nohti so mi dali misliti, da se še dandanes bori za svoje pravice. A pod pazduho... niti ene... skratka: kot sklad za dodeljevanje štipendij. Dekle je naredilo predklon, morda, da bi se ji okrepile trebušne mišice ali nategnile krčne žile na levi nogi. Pod vratom manekenke je nekaj zazijalo. Dregnil sem sosedu: "Oprostite, ali je to reklam za lubenice?" "Ne", je dejal tovariš na moji levi, "lubenice so po 60 din kg, gnile ali ne gnile."

"Aha razumem! Manekenka hoče pokazati gnilo in negnilo lubenico!" Dekle je izginilo za oder zadnjijski. Bolje tako, ker bi drugače mislili, da reklamira krušne peči. In zadnja misel? Obleka ni bila bogve kaj!

MISLI

Nekateri ljudje so kot nogometni vratarji. Čim bolj se mečejo drugim pred noge, tem večjo slavo si pridobivajo.

Človekova senca je pogosto podobna prijatelju. Izgine, čim neha sijati sonce nate.

Kravi lahko daš kakav, toda čokolado ne boš molzel!

Nagradni QUIZ

KAKŠNO VPRAŠANJE NAJ ZASTAVI ?

Na smrt obsojenemu jetniku so dali priložnost, da si reši življenje in pride na prostost. Postavili so ga pred dvoje vrat, od katerih ena vodi v plinsko celico, druga pa v svobodo. Da bi mu pomagali, so kaznjencu dovolili zastaviti enemu od dveh čuvajev eno samo vprašanje. Na podlagi odgovora si mora kaznjenec izbrati ena izmed vrat in s tem svobodo /ali pa smrt, če ne bo znal pravilno sklepati/. Toda kaznjencu so sporočili, da eden od čuvajev laže, ne vedo pa kateri. Kakšno vprašanje mora jetnik zastaviti čuvaju, da bo prišel na svobodo?

Premislite! Če mislite, da veste, kako se glasi vprašanje, odnesite odgovor v zaprti kuverti, na kateri naj bo vaš naslov, odgovornemu uredniku Jožetu Uhanu v 4.a. Vsek lahko sodeluje z eno rešitvijo, izmed pravih odgovorov pa bomo izžrebali nagrajenca, ki bo prejel 500 dinarjev. Pohitite z rešitvami, kajti rok bo potekel 21. novembra ob 13. uri!

Handwritten signature or stamp, possibly "M. ..."

Main body of the document containing several paragraphs of text, which is mostly illegible due to blurring and bleed-through. Some words like "Krajina", "oblast", "vlast", "vlasti", "vlasti", "vlasti" are faintly visible.